

Đang chăm chú nhìn một con thì cái con cá bên tay phải của tôi bỗng lay động và bỗng kéo cong xuống. Chắc chắn là cá lươn đây, tôi nhấc thỏi mìn và nhanh tay nhấc con cá lên rồi quay đầu theo tiếng nhộp nhộp cho dây câu không bị chùng. Quay đầu về một đầu thì con cá lên tới một mét và tôi nhìn ra đó là một con cá nhám nh.

Thấy con cá không động, không đáng để giữ nên tôi thả nó trở lại một mét. Nhưng loay hoay mãi mà chưa thấy con cá ra khỏi lổ câu, tôi đành phải cắt bỏ dây lươn lổ câu vẫn còn móc vào khoé miệng của con cá.

Thay dây và móc mới khác vào lổ câu, tôi thả quãng dây xuống biển ngay. Chưa đầy một phút, có lẽ là lổ câu chưa vào mới chum đấy, tôi thả thỏi cái con cá oon xuống nấp, và cá lươn câu. Vẫn thao tác như cũ, tôi thả đầu con cá lên đến một mét và khi nó vào xuống thì đó chính là con cá nhám tôi và thỏi khi này với cái lổ câu và dây câu tôi cắt lúc này vẫn còn dính nơi miệng con cá.

Đây là lần thứ nhì tôi gặp phải trường hợp này. Bỗng nhiên cá loài cá vẫn không hiểu gì nhưng dĩ nhiên được lâu. Do đó, mặc dù đã phải trải qua những "giây phút kinh hoàng" bán sống bán chết khi phải với lấy lươn với cái con cá và chiếc lổ câu, và những khi có cảm hứng để viết về vùng biển do trong biển có sông nước thì chỉ trong khoảng hơn 30 giây sau là nó quên mất những gì đã xảy ra trước đó.

Sẽ dĩ phải đồng dài như vậy là vì tôi muốn đem so sánh cái tính "mau quên" của loài cá với con người, một động vật cao cấp hơn trên hành tinh này, có bộ óc, có cái nhìn, có tiếng nói và có suy nghĩ. Trong phạm vi giới hạn này, khi viết bài này chỉ muốn đem so sánh cái tính "mau quên" của loài cá với tính "mau quên" của một thi sĩ người Việt Nam, đã từng bán sống bán chết trên chợ chợ sông.

Đã hơn 30 năm trôi qua, nói chính xác hơn là 32 năm sau khi CSVN nhuốm đốm phẫn còn lại của Việt Nam, và hơn 60 năm cho miền Bắc, chúng đã thực thi những chính sách của kẻ cướp bóc, gian ác mà lịch sử đã ghi lại như Cách mạng đỏ, Nhân văn Giai phẩm, và án xét hỏi,... Rồi khi tiếp trên 2 triệu Nam Bắc thì có chính sách cướp đoạt tài sản qua 2 lần đầu tiên, rồi 2 lần đánh thuế sản phẩm, ngăn sông cấm chợ,... Ngoài ra, để thực thi chính sách "hòa hợp hòa giải", sau tháng 4/75, chúng đã lừa hàng trăm ngàn quân dân cán chính miền Nam vào các trại tập trung khi sai với cái tên là "trại cải tạo", hoặc để hàng triệu người lên vùng rừng sâu

những cánh đồng cỏ mênh mông danh là "vùng kinh tế mới". Tất cả những chính sách xu hướng của VC đã khiến hàng triệu người tị nạn bị chuyển vào Nam sau khi Hiệp định Geneva được ký kết năm 1954, và hơn 20 năm sau thì lại có hàng triệu người lưu chuyển về phía biên Đông, hoặc đi bằng đường bộ băng qua các "cánh đồng chết" (The Killing Fields) đến biên giới Campuchia-Thái Lan để bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm. Họ quên mất rằng là hàng trăm ngàn người đã bỏ mình trên biên cương, hoặc trên đường trở về quê hương.

Người Việt tị nạn cộng sản, với đức tính cần cù để lại của cha mẹ tiên ông bà, chỉ sau vài năm ở xứ người đã xây dựng lại cuộc đời mới, đóng góp tích cực vào quê hương đất nước.

Những hình ảnh sau những ngày đầu, những thành công thì có một thiểu số người tị nạn bắt đầu có biểu hiện "mau quên", hay cảm tình quên đi những đau thương, mất mát mà thân nhân mình hoặc đôi khi ngay chính bản thân mình đã trải qua trước đây. Khách quan mà nói, không ít kẻ trong số này đã bắt đầu có những "bước chân âm thầm" trong vài năm vừa qua. Khi có dịp những người này vẫn tuyên bố kiêu hãnh với lòng tự ái: "Việt Nam bây giờ đã đổi thay rồi", hoặc là "VC bây giờ không còn là VC ngày xưa nữa" v.v và v.v ... Ấu, đó cũng là một cách nói để cố biện minh cho việc làm của mình.

Tôi có một người bạn, vợ anh ta là người xứ Quảng. Tôi được biết là vào tháng 3/1975, sau khi chiếm được tỉnh Quảng Ngãi thì quân đội đã bắt tập trung lại tất cả những quân nhân công chức của miền Nam không đi di tản kịp. Chung quanh khu vực gia đình cô ta đang sinh sống. Cha của cô ta nguyên là một nhân viên công sát chuyên trách về việc cấp phát thẻ căn cước, cũng bị bắt và tập trung lại. Ngay sau đó, bản VC ném vùng địa phương lừa những người này ra pháp trường. Đó là một bãi đất trống gần nhà cô này. Từng người một, tay bị trói quặt ra đằng sau, rồi bị chúng khai tử bằng súng, một viên đạn vào đầu hay bụng một nhát cuốc. Riêng cha của cô được "ân huệ" hơn những người khác, đã nhận lấy một viên đạn vào đầu. Xác của các nạn nhân được chôn vùi vụng xuộm hàng đống đào sào vài ba chục mét mà ai ai cũng có thể dễ dàng nhận ra những nấm mồ của họ. Những người bị chúng không cho bắt cứ ai kẻ thân nhân của người chết đến nhận xác của các nạn nhân. Phải đợi đến hơn 3 tháng sau khi chiếm được hoàn toàn miền Nam, chúng mới cho phép thân nhân đến công táng đem xác về chôn cất.

Riêng mẹ của cô ta, sau khi nghe lời thuyết phục của những người bạn bắt đi đào huyệt chôn, đã gần như điên loạn hàng tháng trời sau đó. Một người mẹ trẻ hơn 30 tuổi, với đàn con nheo nhóc, địa vị một nữ giới 10 tuổi, địa vị một bé gái là cô ta chỉ hơn 1 tuổi, đã bị quăng ra khỏi khu gia đình, và vài tháng sau đó đã được nhà nước cách mạng "ưu ái" đưa đi vùng kinh tế mới, một nơi mà chỉ có rừng sâu nước đổ, rừng rậm và bệnh tật.

Mấy năm sau, trong một dịp may, người mẹ này đã gặp được cô con gái út và hai đứa con trai theo người em ruột của mình đi vượt biên. Đây là chuyện vượt biên như mọi nhà đã chấp đi tính mong của người con ruột và một người anh của cô gái này, và đó cũng là cái giá phải trả cho tở do của cô con gái út này và người con trai còn lại. Và cũng từ đây mà hai anh em đã bỏ lãnh được bà mẹ và các anh em còn lại đến Úc vào đầu thập niên 90s.

Tuần rồi, trong một buổi gặp người cha của cô ta, đã bị VC giết như đã thuật trên, tôi được mời đến để và đã bắt gặp đôi mắt của người mẹ rồi khi bà thở phào nhẹ nhõm. Cũng trong buổi chiều này, khi mà người mẹ trong dòng họ ôn lại câu chuyện của những người quá cố bị VC thảm sát hơn 30 năm về trước tại Quê Ngải, thì cô con gái đã thuật lại câu mà tôi cho là nghe không lạ tai khi cô ấy nói rằng : "VC bây giờ vẫn minh mẫn rồi, khác với khi xưa nhiều!". Quay sang người mẹ cô ấy, tôi chợt thấy bà quay mặt đi chỗ khác, những tôi cũng kịp thấy bà lại bắt khóc một lần nữa. Vâng, bà đã khóc, có lẽ khóc vì đứa con gái mình đã nói một cách vô cùng ngây ngô thiểu suy nghĩ.

Khi nói "VC bây giờ vẫn minh mẫn rồi, khác với khi xưa nhiều", có lẽ cô ta cho rằng VC của thời kỳ 21 không còn giết người man rợ kiểu cán cuốc đập đầu, hay một viên đạn vào óc nữa chẳng? Hay là bọn chúng giờ đây vẫn minh nhiều rồi, biết được rằng "Việt kiều" bằng nghề quyệt 36? Nói đến đây tôi liền liên tưởng đến câu chuyện câu cá, người ta thường phải làm mồi như cá, số đông người nhiều cách khác nhau để lôi kéo đàn cá tập trung vào một chỗ để có thể dễ dàng bắt chúng. Con cá không phân biệt được khoanh cách thời gian và không phân biệt được đâu là thời đâu là giờ vì có bóng bóng bé tí, nên mồi có chuyện chúng "mau quên" trong vòng 30 giây và trở lại con mồi tiếp tục. Những lẽ nào con người, một động vật cao cấp như thế cũng "mau quên" đến vậy và "hồ hồ, phân phân" trước những "đôi mắt" có tính toán của CSVN? Hay là việc thay đổi nhóm chức tính như một phép bóng ngày xưa "bạn đi đi m rác rồi trôi dạt về bên kia bờ đi đường" bằng một "khúc ruột ngàn dặm" hôm nay đã làm các "khúc ruột" này mất lòng mà quên đi những vật thể trong lòng vẫn còn đang rục máu ?. Có chăng đó chỉ là những miệt mài trỗi dậy những lời chiêu dụ ngọt ngào để kêu gọi "Việt kiều yêu nước" tuân theo những bí quyết giúp công cộng cho được tài toàn trở về CSVN.

Có lẽ nghề quyệt 36 cũng là một miệt mài khá hợp với những con ... người "mau quên" đến quá hăng hái lãng xăng rồi quên bồng đi những đau đớn trong xác lịn tinh thần mà thậm chí chính bọn thân mình cũng đã từng gánh chịu. Vật đau của cá nhân thì chết, những vật đau của cộng dân tộc thì gặp hàng triệu triệu người.

"Mau quên" vì đáng trí hay kém trí như thì không phải là cái gì, những "mau quên" chỉ vì để

quy... n đ... c ... cá nhân thì r... t đáng b... ph... nh... . N... u Tr... i Ph... t có m... t thì có l... nh... ng k... này r... t
x... ng đáng cho đ... u thai làm loài cá trong ki... p sau.